

DEAN KOONTZ

SÖTÉT ZÓNA

JANE HAWK-SOROZAT 1.

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2018

Gerdának. Te mindig feldobsz.

*„A civilizáció legnagyobb vívmányai...
csaknem mindig elpusztítják azokat
a társadalmakat, amelyekben megjelennek.”*

ALFRED NORTH WHITEHEAD:
Symbolism: Its Meaning and Effect

*„Lenézek abba a darázsfészekbe vagy méhkasba...,
és látom, ahogy viaszt termelnek, és mézet
készítenek, mérgeket forralnak,
s belefulladás a kénbe.”*

THOMAS CARLYLE: *Sartor Resartus*

Azokról, akik kívül esnek a radar látószögén, és akiket nem lehet a technológia segítségével lenyomozni, ugyanakkor képesek szabadon használni az internetet, azt mondják, hogy **a sötét zónában** vannak.

ELSŐ RÉSZ

DOBJ FEL!

1.

JANE HAWK FELÉBREDT a hűvös sötétségben, és pár pillanatig arra sem emlékezett, hol hajtotta álmra a fejét, csak arra, hogy, mint mindig, franciaágyban aludt, és a pisztolya az alatt a párna alatt van, amelyen a társa feje nyugodott volna, ha nem egyedül utazik. A dízelmotor hangja és tizennyolc gumiabroncs csikorgása az aszfalton eszébe juttatta, hogy egy motelban talált szállást, az autópálya mellett, és... hétfő van.

Az ébresztőóra halványzöld számainak derengése adta tudtára azt a rossz, de nem meglepő hírt, hogy hajnali 4:15 van, vagyis túl korán ahhoz, hogy nyolc óra pihenést tudhasson maga mögött, azonban túl késő ahhoz, hogy a visszasaalvásban reménykedhessen.

Egy darabig csak feküdt az ágyban, és arra gondolt, amit elveszített. Korábban megfogadta, hogy nem fog a múlton rágódni. Most már kevesebb időt töltött ezzel, mint régebben, amit akár előrelépésnek is tekinthetett volna, ha a közelmúltban nem arrafelé kezdtek volna terelődni a gondolatai, amit még elveszíthet.

Bevitte az aznapi váltás ruháját és a pisztolyát a fürdőszobába. Becsukta az ajtót, majd kitámasztotta azzal az egyenes hátú székkal, amelyet a hálóból cipelt oda, miután előző este elfoglalta a szobáját.

A motelban annyira felszínesen takarítottak, hogy a csap feletti sarokban egy tenyérnyinél is nagyobb pókháló átlói és spiráljai feszültek. Amikor Jane este tizenegykor lefeküdt, egy molylepke vergődött a pók csapdájában. Az éjszaka elmúltával csak egy molylepkehüvely maradt belőle üres, áttetsző testtel, hímportól megfosztott szárnyakkal,

törékenyen és megtörten. A kövérkés pók már két ezüstmolyt figyelt, amelyek szegényesebb táplálékot jelentettek ugyan, de kétség sem fért hozzá, hogy hamarosan újabb áldozatok esnek csapdába selyem mészárszékében.

A kis, kifelé dönthető, homokfúvott fürdőszobai ablakot odakintről a biztonsági lámpa világította meg. A nyílászárón még egy gyermek sem fért volna be; a méretei azt sem tették lehetővé, hogy Jane szökésre használja vészhelyzet esetén.

A pisztolyát a vécé lehajtott fedelére helyezte, és nem húzta be a függönyt a zuhanyozáshoz. A víz melegebb volt, mint amilyenre egy kétcsillagos szálláson számított volna, kiengedett tőle az izmai és a csontjai sajtága, de nem időzhetett olyan sokáig a vízpermet alatt, mint szeretett volna.

2.

A VÁLLHEVEDERÉN egy fegyvertok volt forgócsatlakozókkal, egy tartalék tár és egy szarvasbőr szíj. A fegyvere közvetlenül a bal karja mögött lógott le, olyan mélyen, hogy teljesen láthatatlanná vált egyedi szabású sportdzsekije alatt.

A vállhevederre erősített tartalék táron kívül még kettőt tartott a dzseki zsebeiben, összesen negyven tölténnyel, a pisztolyban lévőket is beleszámítva.

Még eljöhét az a nap, amikor negyven nem lesz elég. Már nem volt erősítése, nem várta egy csapat a következő sarkon arra az esetre, ha minden gajra megy. Azok az idők egyelőre elmúltak, talán örökre. Nem tudott tartós ostromra felkészülni. De amennyiben negyven töltény nem bizonyulna elégnek, nyolcvan vagy nyolcszáz sem lenne az. Jane nem ringatta illúziókba magát a képességeit és a kitartását illetően.

Kivitte két bőröndjét a Ford Escape-hez, kinyitotta a csomagtartót, bepakolta a táskákat, és bezárta a járművet.

A nap, ami még fel sem kelt, biztosan túl volt már egy-két napkitörésen. A nyugaton lefelé szálló, élénk ezüstszínű hold olyan sok fényt tükrözött vissza, hogy a krátere árnyéka szinte teljesen elmosódott. Nem is tűnt szilárdnak, inkább csak egy lyuknak az éjszakai égbolton, amelyből egy másik univerzum tiszta és veszedelmes fénye tűz át.

Jane visszavitte a szobakulcsot a motel irodájába. A recepcióspult mögött ülő kopasz, kecskeszakállas férfi szinte olyan hangon kérdezte meg tőle, hogy mindent rendben talált-e, mintha tényleg érdekelné. Jane majdnem azt felelte: *Annyi bogár van itt, hogy biztosra veszem, entomológusokat szoktak ezen a helyen elszállásolni!* – de nem akart mélyebb benyomást kelteni benne, mint amilyenre a férfi által a jelek szerint meztelenül elképzelt teste képes. Végül csak annyit felelt, hogy „Igen, mindent!”, és kisétált az irodából.

Bejelentkezéskor készpénzzel fizetett, előre, a személyazonossága igazolására pedig az egyik hamisított jogosítványát használta, amely szerint a sacramentói Lucy Aimes hagyta el az épületet.

A fedett járdaszakasz plafonján lévő lámpák fémházában valamiféle kora tavaszi szárnyas bogarak cikáztak, felnagyított, nyakigláb árnyékuk ott táncolt a megvilágított aszfalton.

Jane tisztában volt a biztonsági kamerák jelenlétével, miközben átsétált a motelhoz tartozó étterem épületébe, de egyikre sem nézett rá közvetlenül. A nyomon követés elkerülése lehetetlenné vált.

De csak a reptereken, vasútállomásokon és más jelentős létesítményekben lévő kamerák zavarták, amelyek valós idejű összeköttetésben voltak csúcstechnológiás arcfelismerő szoftvereket futtató számítógépekkel.

A repüléssel teljesen felhagyott. Mindenhova autóval ment.

Amikor ez az egész elkezdődött, még nem festette hosszú, szőke haját. Mostanra rövidebb, barna frizurájú nővé vált. Csakhogy az arcfelismerést nem lehet ilyen trükkökkel átverni, ha vadásznak az emberre. Azon túl, hogy elég figyelemfelkeltő eszközökkel álcázza magát, nem tehet sokat azért, hogy megváltoztassa az arcát vagy az egyedi, jellegzetes vonásait, elkerülendő a gépesített azonosítást.

3.

SAJTOS OMLETT HÁROM tojásból, dupla adag bacon, virsli, vaj a pirítóásra, háziás sült krumpli nélkül, narancslé helyett kávé. Jane fehérjén élt, a túlzásba vitt szénhidrát mindig elnehezítette, és az agya is lassabban forgott tőle. A zsír miatt nem aggódott, mert még legalább két évtizedet le kellett húznia ahhoz, hogy érszűkülete legyen.

A pincérnő újratöltötte a kávéját. Harmincas lehetett, csinos volt a maga hervadóvirág-stílusában, kicsit túl sápadt és túl vékony, mintha az élet napról napra kicentrifugázta és tovább fakította volna.

– Hallotta a philadelphiai híreket?

– Tessék?

– Valami elmebeteg szándékosan beleszálltak egy magángéppel egy négysávosba a kora reggeli csúcsforgalomban. A tévében azt mondták, hogy csurig fel volt töltve üzemanyaggal. A sztráda több mint egy kilométeren kigyulladt, egy híd teljesen beomlott, autók és kamionok robbantak fel, azok a szegény emberek meg nem tudtak hova futni. Rettenetes. A konyhában van egy tévé. Rosszul letünk a látványtól. Azt mondták, hogy Isten miatt csinálták, de ezekbe az ördög bújt bele. Most mit tehetünk?

– Nem tudom – válaszolta Jane.

– Szerintem senki sem tudja.

– Szerintem sem.

A pincérnő visszament a konyhába, Jane pedig befejezte a reggelijét. Ha az ember hagyná, hogy a hírek elvegyék az étvágyát, akkor nagyon hamar éhen halna.

4.

A FEKETE FORD ESCAPE detroiti egyenautónak tűnt, de ennek titkok rejlettek a motorháztetője alatt, és olyan ereje volt, hogy bármit állva hagyott, aminek a „SZOLGÁLUNK ÉS VÉDÜNK” felirat szerepelt az oldalán.

Jane két héttel korábban vette meg készpénzért az arizonai Nogalesban, ami közvetlenül a mexikói Nogales határa mellett volt. Az autót az Egyesült Államokban lopták el, utána pedig Mexikóban kapott új alvázszámot és további lóerőket, majd visszatért az Államokba gazdát cserélni. A kereskedő bemutatótermei egy sor pajtában kaptak helyet, egy volt lótelepen; a tulajdonos nem reklámozta a készletét, soha nem adott nyugtát és nem fizetett adót. Igény esetén kanadai rendszámot és garantáltan érvényes forgalmi engedélyt is tudott biztosítani, amelyet Brit Columbia közlekedési hatósága bocsátott ki.

Amikor eljött a hajnal, Jane még mindig Arizonában volt, és nyugat felé száguldott a 8-as számú autópályán. Az éjszaka egyre jobban elhalványult. Ahogy a nap lassan bevilágította a látóhatárt, a magasan szálló fátyolfelhők rózsaszínné váltak, majd korallvörössé, az ég pedig egyre intenzívebb kékké világosodott.

A hosszabb utakon Jane néha szívesen hallgatott zenét. Bachot, Beethovent, Brahmsot, Chopint, Lisztet. Aznap inkább a csendet választotta. Olyan hangulatban volt, hogy még a zene is diszharmonikusnak tűnt volna számára.

Hatvanöt kilométerrel napfelkelte után átkelt Dél-Kalifornia államhatárán. A következő óra során a fehér felhőpázmák lejjebb ereszkedtek, és szürke gyapjúcsomókká álltak össze. Még egy óra elteltével az ég elsötétült, duzzadtá és baljósá vált.

A Clevelandi Nemzeti Park erdejének a nyugati peremén Jane letért az autópályáról Alpine városa felé, ahol Gordon Lambert tábornok élt a feleségével. Előző este megnézte az utat régi, de hasznos *Thomas Guide* autóstérképén. Biztos volt benne, hogy megtalálja a házat.

A többi változtatás mellett a Ford Escape teljes GPS-rendszerét is eltávolították Mexikóban, a válaszjeladót is beleértve, amely lehetővé tette, hogy a műholdak és más eszközök folyamatosan kövessék a helyzetét. Semmi értelme nem lett volna megpróbálni elbújni egy olyan járművel, amelyik folyamatosan közvetíti a világnak a kerekek minden egyes fordulatát.

Bár az eső éppen olyan természetes, mint a napsütés, bár a természetnek nincsenek tudatos intenciói, Jane mégis rosszindulatot látott a közeledő viharban. Az utóbbi időben nagyon próbára tette a természetimádatát az a talán irracionális, de mély benyomás, hogy a természet gonosz és destruktív támadásokat intéz az emberiség ellen.

5.

A TIZENNÉGYZEZER LELKET számláló Alpine-ban néhányan biztosan hittek a végzetben. Nem egészen háromszázan a kumeyaay indiánok viejas törzséhez tartoztak közülük; ők üzemeltették a Viejas Kaszinót. Jane-t nem érdekelték a szerencsejátékok. Az élete így is egy percről percre változó kockavetésre hasonlított, és ennél több rizikóvállalást már nem bírt volna elviselni.

A központi, fenyőfákkal és kocsányos tölgyekkel szegélyezett üzleti negyed egy régimódi telepésvárosra emlékeztetett. Egyes épületei még a vadnyugat idejéből maradtak fenn, az újabbak pedig ezeket próbálták imitálni több-kevesebb sikerrel. A régiségboltok, galériák, ajándék-boltok és éttermek nagy száma jelentős turizmusra utalt, amely talán még a kaszinó létrejötte előtt is jellemző volt.

San Diego, az ország nyolcadik legnagyobb városa nem egészen ötven kilométerre és ötszázötven méterrel magasabban volt. Ahol legalább egymillió ember él szoros közelségben, ott egy jelentős részük óhatatlanul szükségét fogja érezni, hogy bármikor elrepülhessen a rajból egy kevésbé nyüzsgő helyre.

A fehér deszkás, fekete zsalugáteres Lambert-rezidencia Alpine szélén helyezkedett el, egy egyhektáros birtokon. Az előkertet dárdás kerítés védte, a tornácon rattanfotelok álltak. A ház északkeleti sarkánál álló rúdon zászló lengett; a vörös-fehér része finoman hullámozott a szélben, az ötvencsillagos négyszög szépen kisimult a háborgó, komor égbolt előtt.

A negyven kilométer per órás sebességkorlátozás lehetővé tette, hogy Jane lassan hajtson el a ház előtt anélkül, hogy gyanút keltene. Semmi szokatlant nem vett észre. De ha sejtik, hogy ide fog jönni a kötelék miatt, amelyen Gwyneth Lamberttel osztozott, akkor biztosan nagyon ügyelnek arra, hogy szinte a láthatatlanságig körültekintőek legyenek.

Négy további ház előtt haladt el, mielőtt a zsákutca végét ért. Utána megfordult, és az út szélén leparkolta a Ford Escape-et, az orrával abba az irányba, amelyről jött.

A domb, amelyen ezek a házak álltak, Az El Capitan-tóra nézett. Jane elindult egy ösvényen az erdőben, majd letért egy tisztásra. *A domboldalon sarjádó világoszöld fű nyárra olyan aranyszínű lesz, mint a búza*, gondolta. A tóparton dél felé fordult, és a vizet figyelte, amely egyszerre tűnt békésnek

és nyugtalannak, mert a gyűrött szennyesre emlékeztető felhők tükörképe tisztán látszott a felszínén. Jane megnézte és megcsodálta a bal oldalán sorakozó házakat is.

A kerítésükből arra lehetett következtetni, hogy a keretek a dombtetőn lévő, laposra döngölt területet foglalják el. A Lambert-ház fehér karói időről időre visszaköszöttek köztük.

Jane még két házzal tovább sétált, mielőtt visszafordult volna Lamberték felé, és elindult volna felfelé az emelkedőn. A hátsó kapun egy egyszerű, elfordítható retesz volt csak.

Miután becsukta maga mögött a kaput, végignézett az ablakokon, amelyek mögött széthúzták a függönyt, és felvonták a redőnyt, hogy minél többet beengedjenek az aznapi gyér fényből. Senki nem bámulta odabentről a tavat – vagy várta őt.

Jane egyre elszántabban követte a ház mellett húzódó kerítést. Miközben a felhők mind lejjebb ereszkedtek, és a zászló megrezzent a szélben, amelyben vagy az eső, vagy a tó szaga érződött halványan, felsétált a tornácra vezető lépcsőn, és megnyomta a csengőt.

Pár pillanattal később egy vékony, csinos, ötvenes nő nyitott ajtót. Farmert viselt, pulóvert, és egy hímzett eprekkel díszített térdig érő kötényt.

– Mrs. Lambert? – kérdezte Jane.

– Igen?

– Van bennünk valami közös, és abban reménykedem, hogy ezt jó ajánlólevélnek tekinti. – Gwyneth Lambert egy félmosoly kíséretében felhúzta a szemöldökét. Jane így folytatta: – Mindketten tengerészgyalogosokhoz mentünk feleségül.

– Ez valóban így van. Miben segíthetek?

– Továbbá mindketten özvegyek vagyunk. És azt hiszem, ugyanazok az emberek felelősek ezért.

6.

A KONYHÁBAN NARANCSILLAT terjengett. Gwyn Lambert mandarinós-csokoládés muffint süttött éppen, akkora mennyiségben és olyan odaadással, hogy Jane nem tudta elfojtani magában a gyanút, miszerint a gyász élesebb késszúrásai ellen próbálja ezzel az elfoglaltsággal felvértezni magát.

A konyhapulton kilenc tányér volt, mindegyiken tizenkét teljesen kihűlt és celofánba tekert muffinnal a szomszédok és barátok számára. A tizedik tányéron még meleg sütemények álltak az étkezőasztalon, a sütőben pedig éppen egy újabb adag édesség duzzadt tökéletesre.

Gwyn azok közé a lenyűgöző konyhatündérek közé tartozott, akik úgy hoztak létre kulináris remekműveket, hogy ennek semmi nyoma nem maradt. Nem halmozódtak szennyes keverőtálak vagy edények a mosogatóban. Nem maradt liszt a pulton. Nem voltak morzsák vagy egyéb szennyeződések a padlón.

Jane, miután visszautasított egy muffint, elfogadott egy csésze erős feketekávéét. Ő és a háziasszony egymással szemben ültek az asztal két szélén. A forró italról lustán gomolygott az aromás gőz.

– Azt mondtad, Nick alezredes volt? – kérdezte Gwyn.

Jane a valódi nevén mutatkozott be neki. A kapcsolata Gwynnel garantálta, hogy ez a látogatás titokban maradjon. Ha már egy tengerészgyalogos feleségében sem bízhatott az adott körülmények között, akkor senkiben.

– Ezredes – javította ki Jane. – Ezüst sast viselt.

– Alig harminckét évesen? Egy olyan kölyök, aki ilyen tempóban masírozik, előbb-utóbb a csillagokat is megkapta volna.

Gwyn férje, Gordon altábornagy volt, három csillaggal és alig egy szinttel a hadsereg legfőbb vezetői alatt.

Jane azt felelte:

– Nick megkapta a haditengerészeti érdemkeresztet és a kiemelkedő védelmi szolgálatért járó kitüntetését, továbbá az egész mellkasa ki volt dekorálva medálokkal. – A haditengerészeti érdemkereszt csak egy szinttel van a becsületrend alatt. Nick mindig is szerény volt, és soha nem beszélt a plecsnijeiről, de Jane néha szükségét érezte, hogy eldicsekedjen velük, ezzel is megerősítve, hogy a férje létezett, és hogy a létezése jobb helyé tette a világot. – Négy hónappal ezelőtt vesztettem el. Hat éve voltunk házasok.

– Édesem – jelentette ki Gwyn –, te igazi gyermek feleség lehettél.

– Dehogy. Huszonegy voltam. Egy héttel az után esküdtünk meg, hogy lediplomáztam Quanticóban, és állást kaptam a Szövetségi Nyomozóirodánál.

Gwyn meglepettnek tűnt.

– Az FBI-nál dolgozol?

– Ha valaha is visszamegyek oda. Most fizetés nélküli szabadságon vagyok. Akkor ismerkedtünk meg, amikor Nicket a quanticói Corps Combat Development Command-hoz vezényelték. Nem kezdett ki velem. Kénytelen voltam én kikezdeni vele. Ő volt a legszebb dolog, amit valaha láttam, én pedig olyan makacs tudok lenni, mint egy öszvér, ha arról van szó, hogy megkapjam, amit akarok. – Jane maga is meglepődött, amikor a szíve összeszorult, a hangja pedig elcsuklott. – Ez a négy hónap néha négy évnek tűnik... utána meg alig négy órának. – Azonnal elszégyellte magát. – A fenébe, ne haragudj! A te veszteséged frissebb az enyémnél.

Gwyn egy legyintéssel elintézte a bocsánatkérést, és száraz szemmel azt válaszolta:

– Egy évvel a házasságkötésünk után, ami 1983-ban volt, Gordie éppen Bejrútban tartózkodott, amikor a terroristák felrobbantották a tengerészgyalogosok barakkját, és két-

százhusz ember meghalt. Olyan gyakran járt veszélyes helyeken, hogy legalább ezerszer hittem már halottnak. És úgy gondoltam, hogy ez a sok képzelődés felkészít majd arra a napra, amikor esetleg bekopogtat hozzám egy kék egyenruhás illető az értesítővel... De arra nem voltam felkészülve... ahogy végül megtörtént.

Az újságok szerint alig több mint két héttel korábban, szombat este, amikor a felesége a szupermarketben volt, Gordon kisétált a kerítésük hátsó kapuján, és leballagott a domboldalon a tópartra. Egy rövid csövű, pisztolymarkolatú ismétlőfegyver is volt nála. Leült a víz mellé, háttal a füves partnak. A cső rövideége lehetővé tette, hogy elérje a ravaszt. A tavon csónakázók látták, ahogy szájba lövi magát. Amikor Gwyn hazaért a bevásárlásból, az utcán már ott álltak a helyi rendőrkapitányság járőrökcsijai, az ő házuk bejárati ajtaja nyitva volt, és az élete örökre megváltozott.

Jane megszólalt:

– Megkérdezhetném esetleg...

– Gyászolok, de nem törtem össze. Kérdezz!

– Van bármi esélye annak, hogy valaki mással ment le a tóhoz?

– Nem, nincs. A szomszéd nő látta, amikor lesétált oda. Egyedül volt, és vitt magával valamit, de a szomszédunk nem vette észre, hogy egy fegyver az.

– A csónakázókat, akik látták... őket tisztázták?

Gwyn döbbentnek tűnt.

– Mi alól?

– Lehet, hogy a férjed egy találkozóra ment. Lehet, hogy óvatosságból vitt magával fegyvert.

– És lehet, hogy meggyilkolták? Ez nem lehetséges. Négy csónak is volt a környéken. Legalább tizenkét szemtanúval.

Jane nem szívesen tette fel a következő kérdést, mert úgy hangzott, mintha azzal vádolná Lambertéket, hogy problémák voltak a házasságukban.

- A férjed... Gordon nem volt depressziós?
- Soha. Vannak, akik lemondanak a reményről. Gordie egy életre hozzáláncolta magát, az optimisták optimistája volt.
- Pont úgy, mint Nick – jegyezte meg Jane. – Számára minden probléma, amivel szembesült, csak egy újabb kihívás volt, és ő imádta a kihívásokat.
- Hogy történt, édesem? Hogyan vesztetted el?
- Éppen vacsorát készítettem. Ő kiment a vécére. Amikor nem jött vissza, utánamentem, és a kádban ülve találtam rá, teljesen felöltözve. A katonai kését használta, a Ka-Bart, és olyan mélyen elvágta a nyakát, hogy sikerült elmentsenie a nyaki ütőerét.

7.

EZ EGY NEDVES El Niño-tél volt, a második az utóbbi fél évtizedben, a köztes években átlagos csapadékkal; egy meteorológiai anomália, amely véget vetett az állami aszálynak. Az ablakon beszűrődő délelőtti fény kicsit erőtlenebbé vált, mintha alkonyodna. A korábban tükörsima tó tele lett fehér tajtékkal, a szél úgy felborzolta, mintha egy hatalmas kígyó szunyókálna a közeledő vihar árnyékában.

Miközben Gwyn kiemelte az elkészült muffinokat a süttőből, és a csöpögtetőtálcára tette a tepsit hűlni, a falióra ketyegése mintha hangosabbá vált volna. Az elmúlt hónap során változatos időmérő eszközök tették pokollá Jane életét. Időről időre úgy érezte, mintha a saját karórája halk ketyegését is hallaná; ez végül olyan idegesítővé vált, hogy levette, és berakta az autó kesztyűtartójába, vagy ha éppen egy motelban volt, a szoba másik végébe vitte, hogy be-

dugja egy karosszék huzata alá, amíg szüksége nem lesz rá. Lehet, hogy egyre fogyott az ideje, de nem akarta, hogy bármi is emlékeztesse erre.

Miközben Gwyn újra megtöltötte a kávéscsészéjüket, Jane hangosan megkérdezte:

– Gordon hagyott búcsúlevelet?

– Levelet sem, SMS-t sem, hangüzenetet sem. Nem tudom, hogy szomorkodjam, amiért nem tette, vagy örüljek. – A háziasszony visszatette a kannát a kávéfőzőre, és visszaiült a székébe.

Jane megpróbálta figyelmen kívül hagyni a hangos kegyegést, ami kétségkívül csak a képzelete játéka volt.

– Én tartok egy jegyzetömböt és egy tollat az éjjeliszekrényem fiókjában. Nick azokat használta a búcsúlevele megírására, már ha azt annak lehet tekinteni. – Az a négy hátborzongató mondat minden egyes alkalommal dérbe borította szívének összes kamráját, amikor eszébe jutottak. Most felidézte őket: „Valami baj van velem. Muszáj. Nagyon muszáj. Nagyon muszáj meghalnom.”

Gwyn megfogta a kávéscsészéjét, de lerakta anélkül, hogy beleivott volna.

– Ez átkozottul különös, nem?

– Én is úgy gondoltam. És a jelek szerint a rendőrök és a halottkém is. Az első mondatot a megszokott rendezett, aprólékos kézírásával írta le, de az utána következők minősége egyenletesen romlott, mintha csak nehezen tudná irányítani a kezét.

Kibámultak az egyre sötétebb időre, egy darabig együtt hallgattak, majd Gwyn azt mondta:

– Milyen rettenetes lehetett... Hogy pont te találtad meg.

Válaszra nem is volt szükség.

Jane úgy meredt a csészéjére, mintha a jövője a menyegyzeti lámpa visszavert fényének a mintájába lenne írva, majd így szólt:

– Az öngyilkosságok aránya az elmúlt évszázadban nagyjából tíz és félre esett vissza százezer főre vetítve az Egyesült Államokban. De az elmúlt két évtizedben visszaugrott a történelmi normára, ami tizenkettő és fél... Egészen múlt áprilisig, amikor elkezdett tovább emelkedni. Év végére már százezer emberenként tizennégy volt az arány. A népességre vetítve ez harmincnolcezer eset. A növekedés plusz négyezer-ötszáz öngyilkosságot jelent. És amennyire látom, ennek az évnek az első három hónapjában már tizenöt és félre emelkedett a fejenkénti szám, ami december harmincegyedikével bezárólag majdnem nyolcezer-négyszáz esettel többet fog jelenteni a történelmi átlagnál.

Miközben felsorolta a számokat Gwynnek, ismét elgondolkozott a jelentőségükön, de még mindig nem tudta, mihez kezdjen velük, és miért tűnnek fontosnak Nick halála szempontjából. Amikor felnézett, látta, hogy Gwyn sokkal komolyabb érdeklődéssel méregeti, mint korábban.

– Édesem, azt akarod mondani, hogy te kutatómunkát végzel? Hát persze. Szóval több van emögött, mint amit elmeséltél. Ugye?

Valóban több volt, de Jane nem szeretett volna túl sokat megosztani a Lambert özvegygel, s veszélybe sodorni őt.

Gwyn azonban tovább feszegette a témát.

– Csak azt ne mondd, hogy ismét valami hidegháborúba kerültünk, amelyben mocskos trükkökkel operálnak. Nagyon sok katona van abban a nyolcezer-négyszáz fős többletben?

– Elég sok, de nem aránytalanul. A többlet egyenlően oszlik el a különböző szakmák között. Orvosok, ügyvédek, tanárok, rendőrök, újságírók... De maguk az öngyilkosságok szokatlanok. Sikeres és stabil érzelmi állapotú emberek követik el őket, akik nem küszködtek depressziós epizódokkal, lelki problémákkal, anyagi gondokkal. Az áldozatok egyáltalán nem illenek bele a klasszikus öngyilkosok személyiség típusai közé.

Egy szélroham rázta meg a házat, és zörgette meg a hátsó ajtót, mintha valaki kitartóan rángatná a kilincset.

Gwyn arcát Jane megjelenése óta először színesítette meg a remény, ami a szemébe is korábban nem látott csillogást lopott.

– Azt mondod, hogy Gordie-t talán... micsoda? Bedrogozták, vagy ilyesmi? Hogy nem tudta, mit csinál, amikor lesétált oda azzal a puskával? Lehetséges, hogy...?

– Nem tudom, Gwyn. Én csak apró mozaikdarabkákat szedtem össze, és még nem látom, mit jelentenek, ha bármit is jelentenek egyáltalán. – Jane belekortyolt a kávéba, de már eleget ivott. – Előfordult korábban, hogy Gordon nem érezte jól magát?

– Egyszer-kétszer megfázott. Volt egy tályogos foga és egy gyökérkezelése.

– Szédülések? Zavart tudatállapot? Fejfájás?

– Gordie nem volt az a fejfájós típus. Semmi nem tudta kikezdeni.

– Erre emlékeznel, ez egy durva migrén lett volna, azokkal a jellegzetes villogó fényekkel a látótérben. – Jane észrevette, hogy a szavai megpendítenek valamit az özvegyben. – Mikor történt, Gwyn?

– A WIC-en, a *What If* konferencián, tavaly szeptemberben, Vegasban.

– Mi az a *What If*?

– A Gernsback Intézet rendezvénye. Négy napra összehívták egy rakás jövőkutatót és tudományos-fantasztikus írókat. Az volt a cél, hogy szokatlan ötletekkel álljanak elő nemzetvédelmi témákban. Azok a veszélyek, amelyekkel nem foglalkozunk, egy, tíz vagy húsz év múlva sokkal komolyabbnak bizonyulhatnak, mint gondolnánk.

Gwyn a szája elé kapta a kezét, és ráncokba szaladt a homloka.

– Valami baj van? – kérdezte Jane.

A vendéglátója megvonta a vállát.

– Nem. Csak felmerült bennem, hogy erről talán nem lenne szabad beszélnem. De nem titok, vagy ilyesmi. Az elmúlt évek során nagyon felfigyelt rá a sajtó. Tudod, az intézet a száz legtehetségesebb előregondolkozót szokta meghívni... különböző ágazatok katonai vezetőit, elismert tudósokat, a legnagyobb nemzetvédelmi beszállítók mérnökeit, akik végighallgatják az előadásokat, és kérdéseket tesznek fel. Elég nagy hacacaré szokott lenni. A házastársakat is szívesen látják. Mi, a feleségek részt vehetünk a vacsorákon és a társasági összejöveteleken, az üléseken viszont nem. És egyébként semmi megvesztegetésnyilvánítás nincs az egészben.

– Ez eszembe sem jutott.

– Az intézet elhivatottan nonprofit irányultságú. Semmi nem fűzi a nemzetvédelmi beszállítókhoz. És aki meghívást kap, annak ki kell fizetnie az útiköltséget és a szállást. Gordie háromszor is elvitt magával. Imádta őket.

– De tavaly csúnya migrént kapott a konferencia idején?

– Ez volt az egyetlen migrénje életében. A harmadik napon reggeltől fogva majdnem hat órán át feküdt az ágyban. Én folyamatosan nyaggattam, hogy hívja fel a recepciót, és kérjen orvost. Gordie viszont mindig is úgy gondolta, hogy ami a lőtt sebnél enyhébb egészségi probléma, az majd elmúlik, csak ki kell várni. Te is tudod, mekkora bizonyítási kényszerük tud lenni a férfiaknak önmagukkal szemben.

Jane-ben felmerült egy emlék.

– Nick barkácsolt, és egyszer átszúrta a kezét, amikor megcsúszott a vésője. Legalább négy vagy öt öltéssel kellett volna összevarrni. De ő kitisztította a sebet egyedül, telenyomta Neosporinnal, és szoroson bekötötte szigetelőszalaggal. Azt hittem, bele fog halni a vérmérgezésbe, vagy elveszíti a kezét, ő meg úgy gondolta, hogy nagyon aranyos, ahogy aggódom. *Aranyos!* A legszívesebben fültövön vágtam volna. Sőt, fültövön is vágtam.

Gwyn elmosolyodott.